

Hoofdstuk 2

Marit staarde naar haar koude kop koffie op tafel. De ochtendzon die door het keukenraam scheen, voelde veel te fel. Ze had vannacht weer geen oog dichtgedaan. Haar vermoeidheid en de continue stroom aan gedachten clashten. Elk geluid buiten—de roep van een meeuw, een passerende auto—had haar opgeschrikt. De woorden van Sophie en de politie galmden onophoudelijk door haar hoofd: *Liam Parker. Drugscrimineel. Zijn bot gevonden, vlak bij jou.*

Hoe was het zover gekomen? Hoe was ze in deze surrealistische situatie terechtgekomen? Marit schudde haar hoofd, alsof ze de herinneringen kon verdrijven, maar het was al te laat. Ze zag zijn gezicht voor zich, zijn charismatische glimlach, zijn zelfverzekerde houding. De twijfel die jaren geleden in haar hoofd was gekropen, stak opnieuw de kop op, maar ze duwde het weg, net zoals ze dat toen had gedaan.

Ze dacht terug aan hun tijd samen—een tijd die ze al enige jaren diep had verdrukt in haar brein. Maar de doos ging open, en de herinneringen sijpelden naar buiten, langzaam en genadeloos.

Het was laat in de avond. Marit duwde de deur van hun appartement open. De geur van Liam's peperdure aftershave hing nog in de lucht, gemengd met de lichte geur van zijn ontelbare vapes die ze nooit had kunnen uitstaan, maar die ze hem had vergeven. Alles aan Liam vergaf ze. Want wie anders zou haar ooit kunnen geven wat hij haar gaf?

Hij zat in zijn werkkamer toen ze binnenkwam, met een glas whisky in zijn hand. Op het bureau lag een leren aktetas, half geopend. Marit zag stapels papieren en een dikke envelop die overduidelijk met geld gevuld was. Het was een vreemd tafereel, een moment dat ze nooit helemaal had begrepen, maar haar intuïtie had haar toen al een waarschuwing gegeven.

“Wat is dit?” vroeg ze, wijzend naar de papieren. Liam keek op, zijn glimlach nog altijd even nonchalant, alsof ze hem had betrappt met een koekje in plaats van met iets dat niet klopte. “Werk, Marit. Zaken. Niets waar jij je druk om hoeft te maken.”

“Maar...” begon ze, haar blik op het geld. “Waarom ligt het hier zo open? Van wie is dit? Dit is toch niet normaal?”

Liam zette zijn glas neer en stond op. Hij liep naar haar toe en legde zijn handen op haar schouders. “Luister,” zei hij met die lage, kalme stem die haar altijd wist te sussen. “Marit, het is allemaal volkomen legaal, maar het soort werk dat ik doe is niet altijd... standaard.” Hij zou glimlachen, alsof hij haar een geheim toevertrouwde. “Sommige families met wie ik werk, willen hun vermogen anoniem investeren. Ze willen geen sporen op papier, geen pottenkijkers bij de belastingdienst, begrijp je? Daarom geef ik ze die discretie. Contant geld maakt dat soort deals eenvoudiger en sneller. Het is zoals vroeger in de zakenwereld: een woord en een handdruk zijn soms meer waard dan duizend handtekeningen.”

Hij ging verder om zijn exclusieve positie nog meer kracht bij te zetten.

"Ze vertrouwen mij omdat ik discreet ben, Marit. Niet iedereen krijgt dit soort kansen. Dat geld is een voorschot, een teken van vertrouwen. En met het rendement dat ik hen oplever, willen ze het liefst zo snel mogelijk meer investeren. Ik geef ze wat ze willen, en daar worden wij ook beter van."

Marit opende haar mond om iets te zeggen, maar hij drukte zijn vinger zachtjes tegen haar lippen. "Soms is het beter om te vertrouwen. Je hoeft je geen zorgen te maken, liefje. Ik zorg voor je."

En daar lag het probleem: Liam zorgde wel voor haar. Geen rekening te hoeven houden met kinderen en schoolvakanties reisden ze de wereld over. De ene keer hiken in Oostenrijk, eilandhoppen op verlaten Griekse eilanden, de andere keer een verblijf in het ijshotel in Lapland. Met Liam hoefde je je nooit te vervelen. En dat was waarom ze zich zo tot hem aangetrokken voelde. Vanaf het eerste moment dat ze elkaar ontmoetten.

De ontmoeting

Het was een warme zomeravond. Ze was met een vriendin meegegaan naar een cocktailbar in Amsterdam. Haar vriendin, altijd extravert, had haar aangespoord om uit te gaan, om *meer te leven*. En toen kwam hij binnen.

Liam Parker. Hij vulde de ruimte zonder iets te hoeven zeggen. Veel van de gasten leken hem te kennen. Zijn glimlach zelfverzekerd en moeiteloos. Hij liep direct naar de bar, Nerveus lachend en spelend met het rietje in haar glas volgde zij zijn stappen. Hij bestelde een whisky, draaide zich om en liet zijn blik door de ruimte glijden. Hun ogen ontmoetten elkaar, en voor een seconde leek de tijd stil te staan. Vind je het drankje niet lekker?" vroeg hij met een lichte grijns, zijn ogen speels.

Marit was betrapt op het ijsblokje waar ze gedachteloos aan knabbelde. Ze had gelachen, licht ongemakkelijk. "Misschien niet mijn beste keuze."

"Laat me dat goedmaken," had Liam gezegd. Hij bestelde een cocktail voor haar zonder te vragen wat ze wilde. Ze vond het brutaal, maar toen ze een slok nam, was het drankje perfect.

"Wat dacht je ervan om soms wat meer te vertrouwen?" had hij gezegd met een knipoog. Marit nam nog een slok van haar cocktail en voelde zich iets meer ontspannen. Liam leunde nonchalant tegen de bar, zijn blik strak op haar gericht, maar niet ongemakkelijk. "Vertrouwen, hè?" zei ze met een klein glimlachje, terwijl ze het glas op de bar zette. "Wat als dit drankje ook geen succes was geweest?"

Liam hief zijn wenkbrauwen met gespeelde verbazing. "Dan had ik mezelf publiekelijk moeten bewijzen," antwoordde hij. Voor ze kon reageren, liep hij weg van de bar, rechtstreeks naar het kleine podium dat aan de zijkant van de bar stond. Er stond een oude geluidsinstallatie en een vergeten piano die al tijden niet waren gebruikt.

"Wat dóé je?" vroeg Marit verschrikt, terwijl haar vriendin grinnikte.

"Bewijzen dat je me kunt vertrouwen," riep hij met een knipoog over zijn schouder.

Voor ze het doorhad, zat Liam achter de piano en speelde hij een deuntje—vals en chaotisch, maar met genoeg flair om het publiek aan het lachen te krijgen. Een paar mensen klaptten ritmisch mee terwijl hij over zijn schouder naar Marit keek en overdreven theatraal zong:

*"I'm no Sinatra,
But trust me tonight.
If the drink's all wrong,
The man is still right!"*

De hele bar barstte in lachen uit. Zelfs de barman leunde met zijn armen over de toog, geamuseerd toekijkend. Marit voelde haar wangen gloeien van schaamte, maar ook van iets anders—een soort vreugde die ze lang niet had gevoeld. Ze kon niet stoppen met lachen.

Toen Liam terugkeerde naar de bar, buigend als een volleerd entertainer, zette hij een hand nonchalant tegen zijn borst. "En? Heb ik mezelf bewezen?"

Marit schudde lachend haar hoofd. "Dat was verschrikkelijk."

"Maar onvergetelijk," antwoordde hij met een grijns. "Geef toe, je gaat dit nog jaren navertellen."

En dat had ze gedaan. Die avond had hij haar laten zien dat het leven groter kon zijn dan ze dacht, dat spontaniteit en dat lef en bluf soms alles waren wat je nodig had. Met Liam was niets gewoon. Hij was een man bij wie je nooit wist wat er ging gebeuren, en dat maakte hem onweerstaanbaar.

De relatie met Liam had Marit in de ogen van haar ouders eindelijk een plaats gegeven die ze nooit eerder had gehad. Voor het eerst sinds jaren leek ze niet meer de 'zoekende dochter' te zijn, degene die geen vastomlijnd doel had in het leven. Als streng gelovige gereformeerden zagen haar ouders het hebben van een vaste relatie als een belangrijke stap richting volwassenheid en stabiliteit, bijna als een zaligmakende bevestiging van goed gedrag. Het huwelijk stond in hun wereld nog steeds op een voetstuk, en hoewel Marit niet eens in de buurt kwam van een aanzoek, voelde het voor haar ouders als een stap in de goede richting.

Vooraf in vergelijking met haar jongere zusje Sophie. Sophie was de gouden dochter. Altijd netjes, altijd binnen de lijntjes gekleurd. Haar leven was een modelvoorbeeld van wat hun ouders wensten: een stabiele relatie met Tom Mulder, een jongen uit een nette familie, die ze op de universiteit had leren kennen. Tom, met zijn perfecte voorkomen en zijn veilige maar tikkeltje saaie persoonlijkheid, had moeiteloos hun goedkeuring gekregen. Hij was precies het soort man dat ze voor hun dochters hadden gewenst.

Tom en Sophie hadden alles volgens het boekje gedaan: studeren, carrière maken, trouwen, een huis kopen, kinderen krijgen. Tom had zelfs de moed gehad om zijn veeleisende baan als bedrijfseconoom bij de multinational van zijn moeder op te geven nadat hij een lange burn-out had doorgemaakt. De overstap naar het onderwijs paste perfect in het beeld van

een verantwoordelijke echtgenoot en vader. Sophie, die haar carrière tijdelijk had stilgezet om moeder te worden, bleef ondertussen onberispelijk.

Marit had altijd het gevoel gehad dat ze naast Sophie het zwarte schaap was. Ze had niet gestudeerd, had verschillende banen geprobeerd en nooit echt ergens bij gehoord. Maar met Liam veranderde dat. Voor het eerst leek ze iets te hebben waar haar ouders trots op konden zijn: een stabiele, knappe man met een indrukwekkend beroep. Zelfs al hadden ze aanvankelijk twijfels over zijn wereldse flair en nonchalante houding, ze leken te worden gerustgesteld door de manier waarop Liam zichzelf presenteerde. Hij wist precies hoe hij hun vertrouwen moest winnen.

Vanaf de eerste ontmoeting met haar ouders had Liam zijn charme ingezet. Hij sprak vol enthousiasme over zijn werk als vermogensbeheerder, gebruikte termen die haar ouders nauwelijks konden begrijpen, maar die klonken als succes en verantwoordelijkheid. Hij sprak met een respectvolle glimlach over de waarden die hij van huis uit had meegekregen en complimenteerde Marit openlijk. Het had gewerkt. Haar ouders zagen hem als een man die haar eindelijk stabiliteit kon bieden.

Voor Marit voelde het alsof ze eindelijk gelijkwaardig was aan Sophie, alsof ze eindelijk iets had wat haar ouders konden waarderen. De gesprekken op verjaardagen gingen plotseling niet meer over zorgen of teleurstellingen, maar over “hoe Liam zich toch zo goed wist te handhaven in de veeleisende financiële wereld.” Het was een verademing om haar moeder trots te horen praten over haar relatie, in plaats van Sophie en Tom als het onvermijdelijke voorbeeld aan te wijzen.

Toch knaagde er iets. Liam en Tom waren tegenpolen, maar op een bepaalde manier symboliseerden ze dezelfde druk die Marit voelde: een verwachting die zij moest waarmaken. Liam zorgde ervoor dat ze zich groter voelde in de ogen van haar ouders, maar tegelijkertijd drukte hij haar steeds verder naar de achtergrond van haar eigen leven. Wat haar ouders zagen als stabiliteit, voelde voor haar soms als een gouden kooi. Maar dat vertelde ze niemand. Zeker niet aan haar ouders.

Want zolang Liam in beeld was, was Marit niet langer de mislukte dochter. In hun ogen was ze eindelijk iemand geworden. En dat wilde ze niet loslaten, zelfs niet toen de scheuren in haar relatie met Liam groter werden. Zelfs niet toen ze zich steeds kleiner begon te voelen naast zijn overweldigende aanwezigheid. Want wie zou ze zijn als hij er niet meer was? Een vraag die haar al die jaren had achtervolgd.

Terug in het heden schudde Marit haar hoofd, alsof ze de gedachten weg kon vegen. Ze had zo lang door die roze bril gekeken, zich vastklampend aan de goede momenten. Maar nu, jaren later, voelde ze opnieuw hoe kwetsbaar ze in werkelijkheid was geweest. De foto van Liam, die Hendriks haar had laten zien, bleef op haar netvlies branden. Ze dacht terug aan hoe gemakkelijk ze zich altijd door hem had laten overtuigen, hoe haar leven voor Liam zo veilig, maar ook zo klein was geweest. Naast Liam voelde ze zich eindelijk iemand die groter durfde te denken, iemand die gezien werd.

Marit keek naar de klok. Nog een uur tot het tweede politieverhoor.